



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze projednal ve veřejném zasedání konaném dne 1. října 2024 v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Pavla Bendy a soudců JUDr. Věry Trojanové a JUDr. Jaroslava Cihláře **odvolání**

1. obžalovaného A. S., nar. xxx,
2. obžalovaného A. S., nar. xxx, a
3. státní zástupkyně Obvodního státního zastupitelství pro Prahu 1,

podaná proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 29. 7. 2024, sp. zn. 1 T 28/2024, a rozhodl

takto:

Podle § 258 odst. 1 písm. e), odst. 2 tr. řádu **se napadený rozsudek zrušuje pouze ve vztahu k obžalovanému A. S., nar. xxx, a pouze ve výroku o trestu.**

Podle § 259 odst. 3 tr.ř. se při nezměněném výroku o vině zločinem legalizace výnosů z trestné činnosti podle § 216 odst. 2 alinea 1, odst. 3 písm. a), b), c), odst. 4 písm. a) tr. zákoníku ve formě účastenství – pomoci podle § 24 odst. 1 písm. c) tr. zákoníku se

obžalovaný A. S., nar. xxx

odsuzuje

podle § 216 odst. 4 tr. zákoníku za použití § 58 odst. 1 tr. zákoníku **k trestu odnětí svobody v trvání 12 (dvanácti) měsíců.**

Podle § 81 odst. 1 tr. zákoníku a § 82 odst. 1 tr. zákoníku **se výkon tohoto trestu podmíněně odkládá na zkušební dobu v trvání 12 (dvanácti) měsíců.**

V ostatních výrocích ohledně ostatních obžalovaných zůstal napadený rozsudek nezměněn.

Podle § 256 tr. řádu **se odvolání státního zástupce a obžalovaného A. S. zamítá.**

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 4 byli obžalovaní uznáni vinnými: obžalovaný R. M. pod bodem I. zločinem podvodu podle § 209 odst. 1, odst. 3, odst. 4 písm. a) tr. zákoníku ve formě účastenství – pomoci podle § 24 odst. 1 písm. c) tr. zákoníku; obžalovaný N. S. a A. S. pod bodem I. zločinem podvodu podle § 209 odst. 1, odst. 3, odst. 4 písm. a) tr. zákoníku ve formě účastenství – pomoci podle § 24 odst. 1 písm. c) tr. zákoníku, pod bodem II. zločinem legalizace výnosů z trestné činnosti podle § 216 odst. 2 alinea 1, odst. 3 písm. a), b), c), odst. 4 písm. a) tr. zákoníku, ve spolupachatelství podle § 23 tr. zákoníku, a obžalovaný A. S. pod bodem II. zločinem legalizace výnosů z trestné činnosti podle § 216 odst. 2 alinea 1, odst. 3 písm. a), b), c), odst. 4 písm. a) tr. zákoníku ve formě účastenství – pomoci podle § 24 odst. 1 písm. c) tr. zákoníku, jichž se podle skutkových zjištění soudu I. stupně dopustili tím, že

v přesně nezjištěný čas, nejméně však dne xxx v čase od 10:33 hodin do přibližně 18:00 hodin na blíže nezjištěných místech, jakož i na Xxx a jeho bezprostředním okolí, motivováni vidinou rychlého a snadného přivýdělku, jehož zamýšleli efektivně dosáhnout předchozím rozdělením vzájemných rolí a úkolů, konkrétně tím, že jeden sežene osobu s českým bankovním účtem, jíž dovede na schůzku, z níž budou další osoby komunikovat s tím, kdo sám nebo v součinnosti s jinou osobou či osobami podvodně vyláká od vlastníků českých bankovních účtů jejich finanční prostředky, které budou inkasovány na pro tento účel obstaraný bankovní účet bílého koně, díky jehož součinnosti se pak tyto peníze hotovostně vyberou z bankomatu, částečně přerozdělí coby odměna mezi všechny zúčastněné a ve zbytku se předají další osobě, kdy konkrétně

I. obžalovaní R. M., N. S. a A. S.

na předem domluvené schůzce na Xxx, kam v čase okolo 13:30 hodin dorazil obžalovaný M. v doprovodu jeho přítelkyně B. D., narozené xxx, a obžalovaného A. S., jehož obžalovaný M. téhož dne v čase 10:33 hodin k dřívějšímu pokynu přesně nezjištěné osoby či osob oslovil ze svého instagramového profilu “xxx” ohledně možnosti přivýdělku v částce minimálně 15 000 Kč za hodinu, přičemž k obsahu od něj očekávané činnosti mu lživě tvrdil, že půjde o poskytnutí jeho bankovního účtu, na nějž přepošle peníze blíže neurčený kamarád obžalovaného M., ačkoliv musel být minimálně srozuměn s tím, že skutečnou podstatou jím nabízené činnosti bude propůjčení bankovního účtu coby nástroje pro inkasování finančních prostředků podvodně vylákaných od třetích osob, když této činnosti se minimálně s obžalovaným S. asi měsíc předtím věnoval, a věděl, že jiným osobám, které takto doporučil, byly jejich bankovní účty bankou po jejich propůjčení zablokovány, přičemž jeho poptávku na propůjčení účtu toho dne odmítla jeho sestra M. G., narozená xxx, a to s odůvodněním, že jde o podvod,

a obžalovaný A. S. pak v úvodu schůzky předložil ke kontrole mobilního bankovníctví a nastavených limitů svůj mobilní telefon, skrze který měly být hotovostní výběry provedeny, obžalovanému S. a blíže neztotožněnému muži, a poté se všichni odebrali do tamní restaurace Axxx xxxA, kde se k nim připojilo několik přátel obžalovaného M., jakož i obžalovaný S., který na místo dorazil po dohodě s obžalovaným S., aby mu za úplatu s průběhem schůzky pomohl a inkasované peníze pak vybral, a tato schůzka pak probíhala tak, že minimálně obžalovaní M., S. a S. společně s ostatními několik hodin čekali na připsání finančních prostředků na obstaraný účet obžalovaného S., o čemž v průběhu schůzky komunikoval skrze síť Telegram primárně obžalovaný S. s blíže neztotožněnou osobou, jíž obžalovaní přezdívali “xxx”, a poté v přesně nezjištěný čas, nejpozději však okolo 16:10 hodin, obžalovaný S. přítomným sdělil, že peníze jsou přichystané, což byla pravda, neboť krátce předtím byl bankovní účet obžalovaného S. číslo xxx/3030, který pro tento účel zprostředkoval obžalovaný M., skutečně kreditován, kdy poté se obžalovaní M., S. a S. vydali společně k bankomatu Raiffeisenbank identifikačního kódu xxx na adrese xxx, kde obžalovaný S. maskován chirurgickou rouškou v mobilní aplikaci AirBank kontroloval, jak je účet obžalovaného S. postupně kreditován, aby následně mohl bezprostředně po připsání každé z následujících kreditovaných částek provést její okamžitý výběr, kdy takto zkontroloval, že došlo celkem 8 příchozích plateb od tří poškozených, konkrétně

- 2 platby po částkách 1x 5 000 Kč a 1x 49 000 Kč, tedy celkem 54 000 Kč, z bankovního účtu číslo xxx/0800 vlastněného L. Z., nar. xxx, dále
- 5 plateb po částkách 4x 49 000 Kč a 1x 44 000 Kč, tedy celkem 240 000 Kč, z bankovního účtu číslo xxx/0800 vlastněného V. H., nar. xxx, a
- 1 platba v částce 5 000 Kč z bankovního účtu číslo xxx/0300 vlastněného M. K., nar. xxx,

tedy celkově byl bankovní účet obžalovaného S. kreditován částkou 299 000 Kč, která byla ve skutečnosti výnosem z trestné činnosti, neboť šlo o finanční prostředky v ten den podvodně vylákané od poškozených, které telefonicky kontaktovala osoba vystupující jako bankéř České národní banky, a tvrdila, že bankovní účty poškozených jsou zavirovány a na nich uložené finanční prostředky ochrání jediné tak, že je přepošlou na údajně chráněný účet České

národní banky, čemuž poškození uvěřili, a dle pokynů neznámého pachatele či pachatelů provedli buďto oni sami či s jejich vědomím a souhlasem jim blízká osoba uvedené platby, a tímto jednáním způsobil neznámý pachatel či pachatelé za vědomé součinnosti obžalovaných M., S. a S. poškozené L. Z. škodu ve výši 54 000 Kč, která byla zcela pokryta vyplacením pojistného plnění společností BNP Paribas Cardif pojišťovna, a.s., IČO 25080954, poškozenému V. H. způsobili škodu ve výši minimálně 240 000 Kč a poškozené M. K. ve výši 5 000 Kč,

příčemž popsaným jednáním neznámého pachatele či pachatelů, jímž byla poškozena L. Z., se zabýval rovněž policejní orgán Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Středočeského kraje, územní odbor xxx ve věci sp. zn. KRPS-102675/TČ-2023, věci poškozeného V. H. se zabýval policejní orgán Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Královehradeckého kraje, územní odbor xxx pod sp. zn. KRPK-33647/TČ-2023, zatímco věc poškozené M. K., která podvodné jednání na policii sama nenahlásila, byla řešena v této trestní věci, avšak ke ztotožnění hlavního pachatele nedošlo,

II. obžalovaní A. S., N. S. a A. S.

poté, co obžalovaný S. obdržel dne xxx v čase nejpозději okolo 16:10 hodin od blíže neztotožněné osoby přezdívané „xxx“ informaci, že bankovní účet obžalovaného S. byl kreditován finančními prostředky poškozených, předal obžalovaný S. jednomu z obžalovaných svůj mobilní telefon s PIN kódem, otevřeným bankovním a tokenizovanou platební kartou číslo xxx, neboť fyzickou platební kartu u sebe zrovna neměl, následně zůstal v restauraci Axxx xxxA, zatímco obžalovaní M., S. a S. se vydali k bankomatu Raiffeisenbank identifikačního kódu xxx na adresu xxx, aby obžalovaní S. a S. ve vzájemné součinnosti realizovali hotovostní výběr inkasovaných finančních prostředků,

příčemž obžalovaný S. dal obžalovaným k dispozici svůj bankovní účet, kde dříve ten den navýšil limity pro hotovostní výběry z 50 000 Kč na částku 300 000 Kč, a to navzdory tomu, že obžalovaného M. znal pouze od vidění a pod přezdívkou „xxx“, což však nebylo jeho pravé jméno, zatímco obžalované S. a S. neznal vůbec a v ten den je viděl prvně v životě, a dále nevěděl a ani nezjišťoval, od jaké konkrétní osoby a z jakého důvodu bude jeho bankovní účet využit k inkasování a výběru finančních prostředků, když se spokojil pouze s obecným ujištěním obžalovaného M., že je vše legální a v pořádku, a současně byl ochoten za propůjčení účtu inkasovat 15 000 Kč, tedy neobvykle vysokou částku zcela zjevně neodpovídající složitosti po něm požadované činnosti, tedy vzhledem k okolnostem musel být přínejmenším srozuměn s tím, že propůjčením svého účtu umožní minimálně dalším 2 trestně odpovědným osobám disponovat s finančními prostředky pocházejícími z trestné činnosti a že tak přispěje ke znemožnění jejich dohledání a vrácení oprávněným vlastníkům,

a následně jeden z obžalovaných provedl na bankomatu za použití mobilního telefonu obžalovaného S. 2 dotazy na zůstatek na jeho bankovním účtu, a když bylo ověřeno, že se na něm skutečně nachází očekávané peníze, obžalovaný S., maskován chirurgickou rouškou, za pomoci tohoto telefonu urychleně provedl v čase 16:17 až 16:58 hodin celkem 8 hotovostních výběrů po částkách 2x 5 000 Kč, 5x 49 000 Kč a 1x 44 000 Kč, tedy vybral všech inkasovaných 299 000 Kč, které pak předal obžalovanému S., zatímco obžalovaný M. jednání obou obžalovaných pouze přihlížel a žádné dispozice s inkasovanými penězi neučinil, a společně se pak všichni tři odebrali zpět k restauraci Axxx xxxA, kde v prostoru toalet obžalovaní S. a S. vybrané bankovky přepočítali, obžalovaný S. bankovky svým telefonem vyfotil a fotografii sdílel s blíže neztotožněnou osobou, a obžalovaný S. obžalovanému M. vyplatil částku okolo 20 000 Kč, z níž obžalovaný M. vyplatil 15 000 Kč obžalovanému S., zatímco obžalovaný S. za své přičinění inkasoval minimálně 4 000 Kč, a obžalovaný S. pak požádal P. H., narozeného xxx, kamaráda obžalovaného M., který však s proběhnutým jednáním obžalovaných nebyl dobře obeznámen, aby jej odvezl na přesně nezjištěné místo poblíž xxx, kde obžalovaný S. zbytek vybraných peněz uložil či předal blíže neztotožněné osobě.

2. Za to byli odsouzeni: obžalovaný R. M. podle § 209 odst. 4 tr. zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání 30 měsíců, podle § 81 odst. 1 tr. zákoníku a § 82 odst. 1 tr. zákoníku mu byl výkon tohoto trestu podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 42 měsíců, podle § 82 odst. 3 tr. zákoníku bylo obžalovanému uloženo, aby podle svých sil nahradil škodu, kterou trestným činem způsobil; obžalovaný N. S. podle § 209 odst. 4 tr. zákoníku za užití § 43 odst. 1 tr. zákoníku k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 36 měsíců, podle § 81 odst. 1 tr. zákoníku a § 82 odst. 1 tr. zákoníku mu byl výkon tohoto trestu podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 48 měsíců, podle § 82 odst. 3 tr. zákoníku bylo obžalovanému uloženo, aby podle svých sil nahradil škodu, kterou trestným činem způsobil, dále podle § 67 odst. 1 tr. zákoníku byl obžalovanému uložen peněžitý trest ve výměře 30 000 Kč vyměřený podle § 68 odst. 1, odst. 2 tr. zákoníku ve 20 denních sazbách po 1 500 Kč; obžalovaný A. S. podle § 209 odst. 4 tr. zákoníku za užití § 43 odst. 2 tr. zákoníku za tyto zločiny a za sbíhající se přečin podvodu podle § 209 odst. 1, odst. 3 tr. zákoníku ve formě pomoci podle § 24 odst. 1 písm. c) tr. zákoníku a zločin legalizace výnosů z trestné činnosti podle § 216 odst. 2 alinea první, odst. 3 písm. b), c), odst. 4 písm. a) tr. zákoníku z rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 10 ze dne 25. 4. 2024, sp. zn. 51 T 44/2024, v právní moci dne 25. 4. 2024, k souhrnnému nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání 2 let, podle § 56 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku byl obžalovaný pro výkon tohoto trestu zařazen do věznice s ostrahou, dále mu byl uložen podle § 80 odst. 1 tr. zákoníku trest vyhoštění z území České republiky na dobu 5 let, podle § 43 odst. 2 tr. zákoníku byl zrušen výrok o trestu ohledně obžalovaného A. S. uložený rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 10 ze dne 25. 4. 2024, sp. zn. 51 T 44/2024, v právní moci vůči obžalovanému A. S. dne 25. 4. 2024, jakož i všechna další rozhodnutí na uvedený výrok obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo (tímto) zrušením, pozbyla podkladu, obžalovaný A. S. podle § 216 odst. 4 tr. zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání 24 měsíců, podle

§ 81 odst. 1 tr. zákoníku a § 82 odst. 1 tr. zákoníku mu byl výkon tohoto trestu podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 24 měsíců.

3. Podle § 228 odst. 1 tr. řádu byla obžalovaným R. M., N. S. a A. S. uložena povinnost společně a nerozdílně nahradit škodu poškozeným:

- BNP Paribas Cardif pojišťovna, a.s., IČO: 25080954, se sídlem Boudníkova 2506/1, 180 00 Praha 8 – Libeň, ve výši 51 290,97 Kč,

- V. H., nar. xxx, bytem xxx, ve výši 227 959,87 Kč, a

- M. K., nar. xxx, bytem xxx, ve výši 4 749,16 Kč.

4. **Proti tomuto rozsudku podali řádně a včas odvolání obžalovaní S. a S. a státní zástupkyně v neprospěch obžalovaného S.**

5. Odvolání **obžalovaného S.** směřovalo proti výroku II. napadeného rozsudku a výroku o trestu podává obžalovaný odvolání. Důvodem podání odvolání je nesprávné zhodnocení provedených důkazů, jehož následkem jsou nesprávná skutková zjištění a nesprávná právní kvalifikace jednání obžalovaného a uložení trestu dle nesprávného ustanovení tr. zákoníku. Obžalovaný sám na sebe podal trestní oznámení a se značnou částí popisu skutku souhlasí. Rozporuje však skutečnost, že se jednání, kladeného mu za vinu, dopustil úmyslně. Soud I. stupně došel k závěru, že obžalovaný „musel být přinejmenším srozuměn s tím, že propůjčením svého účtu umožní minimálně dalším 2 trestně odpovědným osobám disponovat s finančními prostředky pocházejícími z trestné činnosti“ a jednal tak minimálně v úmyslu nepřímém dle § 15 odst. 1 písm. b) tr. zákoníku. Obžalovaný však jednal z nedbalosti dle § 16 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku. V bodu 57. napadeného rozsudku soud podrobně rozebírá, na základě jakých důkazů došel k závěru, že obžalovaný jednal úmyslně. Úmysl obžalovaného soud dovozuje z podezřelých okolností, avšak některé okolnosti zcela pomíjí, či je významově posouvá v neprospěch obžalovaného. Soud konstatuje že „Obžalovaný S. navíc ke všemu přistupoval velice alibisticky ve stylu, že pokud nebude nic vědět, tak za nic nemůže – pouze se zeptal, zda je to legální. Ale již se ani nezeptal, natož aby si to nějak ověřil, či jsou to peníze, proč mají jít zrovna na jeho účet, proč mají být vybrány v hotovosti a proč okamžitě po jejich připsání. Nezajímal se ani, co se s penězi bude dít dál. Sám odmítl jít k bankomatu, raději svěřil telefon s platební kartou lidem, které prakticky neznal (s výjimkou M., kterého znal zběžně). Nejspíše proto, aby nebyl nikde zaznamenán na možných kamerách a mohl tak říci, že peníze nevybíral a nemá s věcí nic společného. To vše za situace, kdy se o možných internetových hrozbách všude mluví – jsou o nich reportáže v médiích, píše se o nich na zpravodajských portálech a banky rozesílají varovné zprávy svým klientům, kdy obžalovaný jako klient Air Bank jistě též někdy takovou zprávu obdržel. Všechny tyto okolnosti svědčí o tom, že obžalovaný S. byl minimálně srozuměn s tím, že umožní, aby byl převodem a výběrem z jeho účtu zastřen původ peněz získaných trestnou činností.“ Závěr soudu, že obžalovaný jednal alibisticky, patrně z důvodu, aby se později mohl vymluvit, že s věcí nemá nic společného, neboť peníze nevybíral, je zcela v rozporu s chováním obžalovaného po spáchání tr. činu. Po kontaktu od banky (která upozornila na nelegálnost transakce) a po poradě s advokátem obžalovaný sám na sebe podal trestní oznámení a byl si zcela vědom následků, které pro něho podání trestního oznámení má. Obžalovaný byl v době spáchání trestného činu xxx student xxx ročníku střední školy. Žil a stále žije s matkou, jejím přítelem a svými sourozenci v bezproblémové rodině, která nemá žádnou zkušenost s pácháním trestné činnosti. Okolnost důvěry v ujištění spoluobžalovaného M. (že se jedná o legální věc a jde o převod peněz pro kamaráda) je nutné hodnotit s ohledem na jeho věk a životní zkušenosti, se kterými se doposud setkal. Pokud student střední školy věří tvrzení bratrance svého dlouholetého spolužáka, kterého zná několik let (byť pod přezdívkou), jde o projev, který odpovídá studentovi střední školy. Ostatně důvěru v K. obžalovaný osvědčil i tím, že mu půjčil svůj mobilní telefon a xxx s ním odešel. Obezřetnost, kterou je nutné věnovat tvrzením ostatních, teprve člověk získává především v průběhu dospělosti v okamžiku, kdy začne žít sám a pracovat, hospodařit, atd. Statisticky kyberkriminalita, kam patří podvodné telefonáty a následné výběry z účtů poškozených, v posledních letech vzrostla. Je však nutné odlišit informace, které zaznamenává odborná veřejnost

od informací, které ve veřejných médiích zaznamená běžný xxx středoškolák. Byť se o této formě kriminality v poslední době píše, rozhodně nelze hovořit o cílené informační kampani k prevenci této kriminality. Obžalovaný vypověděl, že noviny nečte a zprávy nesleduje. Jeho chování tímto nikterak nevybočuje z chování běžného studenta střední školy. Pro většinu středoškolských studentů bude patrně bližší konzumace Netflixu či jiných Video-on-demand služeb než-li sledování televizního vysílání a nastavení zpravodajského webu jako výchozí stránky v prohlížeči bude výjimkou. Zprávy, které internetové prohlížeče automaticky nabízí jsou navíc poskytovatelem filtrované na základě preferencí uživatele a u jednotlivých uživatelů v důsledku statistik předchozích vyhledávání uživatele. Z toho vyplývá, že informace, které se mohou soudci, státnímu zástupci, policistovi i advokátovi, jevit jako všudypřítomné notoriety, naopak xxx středoškolského studenta mohou zcela mýjet, a evidentně také reálně mýjejí. V rámci záplavy informací se k obžalovanému nedostaly zprávy či reportáže. Vypověděl, že „by se děla podvodná vylákání peněz apod., to jsem do té doby neslyšel. Z banky mi upozornění, že si mám dávat pozor na podvodné bankéře nepřišlo“. Obžalovaný zpětně prošel zprávy Airbank, a.s., které má k dispozici a podvodných telefonátů se týkala jediná zpráva, kterou předkládá. Banka upozorňuje na podvodné telefonáty podvodných pracovníků banky a nabádá uživatele, aby nikomu nesdělovali přihlašovací údaje k účtu. AirBank, a.s. má na svých stránkách <https://www.airbank.cz/co-vas-nejviczajima/> podvody-kttere-zrovna-leti/ upozornění na časté typy podvodů ke dni 14.8.2024. Upozornění na vishing ve výčtu podvodů sice je, ale pouze z pohledu majitele účtů v tom ohledu, že podvodníci mohou chtít od majitelů účtu žádost o půjčku, převod peněz na chráněný účet apod. Upozornění na možnost stát se tzv. bílým koněm a propůjčením účtu se dopustit legalizace výnosů z trestné činnosti upozornění neobsahuje. Při zadání hesla „podvodník se vydával za pracovníka banky“ do vyhledávání na stránkách České televize vyjde odkaz pouze na jedinou reportáž, která navíc souvisí se sjednáváním úvěrů a vkládáním do bitcoinů. Šíře publicity a především závěr soudu, že obžalovaný musel opakovaně z několika zdrojů vědět o typu a způsobu provedení zdrojového trestného činu nevychází z dokazování, ale subjektivního přesvědčení soudu. Upozornění jsou navíc koncipovaná jako varování pro majitele účtu, ne jako prevence trestné činnosti bílých koňů. Soud při hodnocení úmyslu pomíjí část komunikace obžalovaného s obž. M.. Kromě otázky obžalovaného, zda je propůjčení účtu legální a ujištění obž. M., že je, konverzace ještě obsahuje i podrobnější upřesnění, že se jedná o přeposlání peněz od kamaráda a následný výběr. Převod peněz na účet od cizí osoby i následný bezprostřední výběr nemusí být důvodem, že peníze pochází z trestné činnosti. Může to mít řadu snadno vysvětlitelných důvodů, které nejsou trestné, např. zatajení příjmu před partnerem, nevlastnictví účtu, exekuce na účet apod., k čemuž spíše směřovalo vysvětlení od obž. M.. Z okolnosti, že obžalovaný za půjčení účtu dostal částku 15.000 Kč nelze dovozovat, že věděl, že peníze pochází z trestné činnosti. V rozhodnutí R 29/2012 Nejvyšší soud dovodil: „Jestliže je věc koupena za neobvykle nízkou cenu nebo za cenu, jež neodpovídá té, za niž se jako nová prodává, nelze jen z této okolnosti vyvozovat, že osoba ji kupující věděla, že byla získána trestným činem spáchaným jinou osobou, a že tak za splnění dalších zákonných podmínek spáchala přečin podílnictví z nedbalosti podle § 215 odst. 1 tr. zákoníku, a to z vědomé nedbalosti“. Analogický tomuto sbírkovému rozhodnutí rovněž z okolnosti výše poskytnutého plnění za propůjčení účtu nelze bez dalšího vyvozovat, že obžalovaný věděl, že peníze pochází z trestné činnosti. Mládež je dnes zahrnuta množstvím rozličných promonabídek, giveaway akcí influencerů, nabídkami drobných internetových přívýdělků a obtížně mezi nimi rozlišují ty nelegální. Komentář Šámal, P. a kol. Trestní zákoník. Komentář. 3. vydání. Praha: C. H. Beck, 2023, 4933 s. k rozdílu mezi nepřímým úmyslem a vědomou nedbalostí uvádí „Vědomá nedbalost se shoduje s eventuálním úmyslem v intelektuální složce, ale oproti eventuálnímu úmyslu zde chybí volní složka vyjádřená srozuměním. Při vědomé nedbalosti pachatel ví, že může způsobit následek trestného činu, avšak nechce ho způsobit, ani s ním není srozuměn. Naopak spoléhá, že ho nezpůsobí.“ Obžalovaný se na začátku komunikace s M. zeptal, zda je propůjčení účtu legální a dostalo se mu ujištění, že ano. Ten vysvětlil, že si kamarád pošle a následně vybere peníze z účtu obžalovaného. Obžalovaný sice neznal občanské jméno obž. M., s jeho bratrancem však chodil na základní školu

a jejich vztah pokládal za kamarádský. Obžalovaný M. byl doposud bezúhonný a obžalovaný neměl důvod se domnívat, že jedná v rozporu se zákonem. To potvrzuje, že se obžalovaný nechtěl dopustit žádného trestněprávního jednání. 20. V bodu 46. rozsudku soud odůvodňuje, že obžalovaný byl přítomen schůzce, během které obž. S. komunikoval se xxx a čekal na pokyn, kdy jít k bankomatu. Z této přítomnosti soud dovozuje, že obžalovaný věděl, že peníze pocházejí z trestné činnosti. V tomto ohledu hodnotí soud důkazy jinak, než státní zástupkyně v obžalobě, která došla k závěru: „Z opatřených důkazů spíše nevplývá, že by obviněný S. věděl alespoň v základních parametrech bližší informace o podvodném jednání, jímž měly být finanční prostředky ve prospěch jeho účtu vylákány“. Obžalovaný neumí ani rusky ani ukrajinsky, není ani schopen tyto dva jazyky od sebe odlišit. Soud I. stupně neodůvodnil přezkoumatelným způsobem na základě čeho dospěl k závěru, že z přítomnosti obžalovaného u rozhovoru v cizím jazyce, kdy teoreticky mohl slyšet pouze část rozhovoru ze strany S., obžalovaný vyrozuměl, že peníze pocházejí z trestné činnosti, a to zejména v situaci, kdy toto obžalovaný popřel. Záznam tel. hovorů S. z předmětného dne není k dispozici a není znám přesný obsah jeho částí hovorů. Schůzka trvala cca 5 hodin a hovorů bylo více. V průběhu schůzky účastníci postávali, seděli na lavičkách a následně se přesunuli do kavárny. Obžalovaný, a to ani teoreticky, nemohl poslouchat tel. hovory obž. S., neboť nebyl neustále v jeho blízkosti. Žádným způsobem není možné dovodit, že by obžalovaný mohl z této části hovoru dovodit bližší informace o zdroji peněz, a to i kdyby rozuměl jazyku, ve kterém obž. S. komunikoval. V neposlední řadě je nutné připomenout, že v případě pochybností o skutkových okolnostech je nutné aplikovat § 2 odst. 2 TrŘ a i v čl. 40 odst. 2 Listiny základních práva a svobod. Navrhujeme doplňující výslech obžalovaného odvolacím soudem ke zjištění, zda byl přítomen tel. hovorům obž. S., případně všem hovorům obž. S., ke zjištění jejich obsahu a především, zda je obžalovaný slyšel a rozuměl obsahu tel. hovorů a zda jim vůbec věnoval pozornost. Mnoholetá ustálená judikatura Nejvyššího soudu zdůrazňuje, že legalizace výnosů z trestné činnosti podle § 216 odst. 1 alinea první trestního zákoníku je trestným činem úmyslným a z hlediska subjektivní stránky se "vyžaduje, aby pachatel věděl, že věc, kterou na sebe převedl, byla získána trestným činem spáchaným jinou osobou" cit. rozhodnutí TR NS 17/2005, nebo rozhodnutí R 45/2001. Z napadeného rozsudku vyplývá pochybnost soudu I. stupně o formě zavinění obžalovaného. Soud I. stupně na jedné straně došel k závěru, že obžalovaný jednal ve formě nepřímého úmyslu, avšak v odůvodnění uvedl, že obžalovaný věděl „že budou vybírány peníze pocházející z trestné činnosti“ což by svědčilo dokonce o přímém úmyslu a v tomto ohledu je rozsudek nelogický a nepřezkoumatelný. K tomu je třeba navíc připomenout, že i nepřímý úmysl nelze jen presumovat, nýbrž je třeba k němu vést úspěšné dokazování. (srov. např. nálezy Ústavního soudu ze dne 7. 1. 2010, sp. zn. III. ÚS 722/09 - „Subjektivní stránku trestného činu ve formě nepřímého úmyslu nelze jen předpokládat, nýbrž je nutno ji na základě zjištěných okolností prokázat. Pokud jsou k dispozici pouze nepřímé důkazy, soulad s čl. 8 odst. 2, čl. 36 odst. 2 a čl. 40 odst. 2 Listiny základních práv a svobod vyžaduje, aby nepřímé důkazy tvořily systém, jehož jednotlivé články jsou v souladu jak mezi sebou, tak i s dokazovanou skutečností.“ Již ve vyjádření k obžalobě obžalovaný poukázal na rozhodnutí 7 Tdo 773/2018, kde Nejvyšší soud řešil obdobnou věc, kdy obviněná poskytla 30.3.2016 svůj účet pro převod částky 193 250 Kč, následně peníze vybrala a převedla prostřednictvím Moneygram dalším osobám s bydlištěm v Rusku, a to za odměnu 7 500 Kč. V této souvislosti Nejvyšší soud konstatoval, že "Nedbalost obviněné jako forma jejího zavinění je očividná. Výrok o vině rozhodně neznamená, že by po obviněné byla požadována vyšší míra opatrnosti, než je běžně třeba. Naopak obviněná posuzovaným činem projevila naprostý nedostatek elementární obezřetnosti za okolností, z nichž bylo snadno předvídatelné, že poskytuje součinnost k tomu, aby byl zastřen nelegální původ peněz převedených na její účet a následně odeslaných na účty dalších osob." V citovaném případě odsouzená projevila nižší míru opatrnosti než obžalovaný, neboť uzavřela dohodu o provedení práce s osobami, které neznala prostřednictvím internetu formou, kterou zákoník práce ani nepřipouští (je přípustná pouze písemná pracovní smlouva či dohoda o provedení práce). Ve formulářích společnosti Moneygram byla totiž výslovně upozorněna na možnou protiprávnost odesílání plateb neznámým osobám nebo

na pokyn neznámých osob. Z okolností, které provázely spáchání tr. činu a chování obžalovaného po spáchání tr. činu vyplývá, že obžalovaný neměl v úmyslu porušit zájem chráněný trestním zákoníkem, ani se na takovém jednání podílet, což dokládá i výše zmíněné trestní oznámení podané obžalovaným na sebe sama. Z proběhlého dokazování pak nevyplývá ani vědomost obžalovaného o nelegálním původu finančních prostředků. Konstrukce, že obžalovanému okolnosti přeci musely být podezřelé, tváří v tvář zásadě presumpce neviny nemůže v právním státě obstát.

6. Navrhl, aby Městský soud v Praze jako soud odvolací napadený rozsudek ve výroku II. zrušil a po doplnění dokazování ve vztahu k obžalovanému změnil právní kvalifikaci na přečin § 217 odst. 1 trestního zákoníku a obviněnému uložil trest při samé spodní hranici trestní sazby podmíněně odložený na kratší zkušební dobu.
7. Podle **obžalovaného S.** soud I. stupně dospěl k závěru, že obžalovaný se dopustil jednání blíže popsaného ve výroku pod bodem I. napadeného rozsudku a posoudil jednání obžalovaného jako zločin podvodu podle § 209 odst. 1, odst. 3, odst. 4 písm. a) tr. zákoníku ve formě účastenství – pomoci podle § 24 odst. 1. písm. c) tr. zákoníku. Obžalovaný s tímto závěrem soudu I. stupně nesouhlasí. Obžalovaný od počátku popírá, že by předmětný skutek pod bodem I. spáchal. Vysvětlil okolnosti, za kterých se dostavil v inkriminovanou dobu na Xxx, a to na základě pokynu obž. S., což byla jediná osoba, se kterou se znal a tato skutečnost byla prokázána i na základě provedeného dokazování. Obžalovanému nebyly známy žádné okolnosti ohledně vylákání peněz od poškozených, nevěděl nic o poskytnutí účtu obž. S. Závěr soudu I. stupně, že obžalovaný se podvodného jednání účastnil tím, že pomáhal s průběhem schůzky na Xxx a zejména kontroloval, v jakém okamžiku budou prostředky poškozených připsány na účet obž. S., aby je z něj mohl okamžitě vybrat, se jeví ve světle provedeného dokazování pouze důkazně nepodloženou konstrukcí, jak vysvětlil přítomnost obžalovaného na místě. Nebyla vyvrácena obhajoba obžalovaného, že to byl obž. S., kdo zjistil, že jsou peníze poškozených na účtu obž. S., který mu pak dal pokyn, že může jít k bankomatu peníze vybrat. K osobě obžalovaného vypověděl obž. M., že to byl ten, kdo vybíral, že se mu zdál takový nový, že to asi mockrát nedělal a že tam byl jenom na výpomoc. Obžalovaný je tedy přesvědčen, že nebylo prokázáno, že by úmyslně jinému umožnil, aby sebe obohatil tím, že uvedené někoho v omyl, a způsobil tak na cizím majetku větší škodu, a spáchal čin jako člen organizované skupin a nenaplnil tedy jak po objektivní, tak po subjektivní stránce znaky skutkové podstaty zločinu podvodu podle § 209 odst. 1, odst. 3, odst. 4 písm. a) tr. zákoníku ve formě účastenství – pomoci podle § 24 odst. 1 písm. c) tr. zákoníku. Ohledně jednání pod bodem II. obžalovaný svou účast doznal, nicméně nesouhlasí s tím, že by jednal jako člen organizované skupiny. Jak výše uvedeno, obžalovaný se znal pouze s obž. S. Přijal jeho nabídku, že vybere z účtu hotovost, za což dostane odměnu cca 5 000 Kč, aniž by znal nějaké bližší podrobnosti. Průběh výběrů obžalovaný podrobně popsal ve svém výsledku s tím, že vybranou hotovost pak předal obž. S. Nebyla vyvráceno tvrzení obžalovaného, že jako odměnu obdržel částku 4 000 Kč – 5 000 Kč. Kromě obž. S. nikoho z dalších obžalovaných dříve neznal, v inkriminovaný den ostatní obžalované viděl prvně, nebyl seznámen s tvrzeným rozdělením rolí, plánovitostí a koordinovaností. Jeho jednání by mělo být posouzeno dle mírnější právní kvalifikace, a to podle § 216 odst. 2 alinea 1, odst. 3, písm. a), b), c) tr. zák. ve spolupachatelství podle § 23 tr. zák. Soudem I. stupně uváděné důkazy netvoří ucelený řetězec důkazů, které by vinu obžalovaného v rozsahu odvoláním vytýkaných vadných závěrů soudu I. stupně, jednoznačně prokazovaly. Obžalovaný si je vědom toho, že hodnocení provedených důkazů je primárně a výsostně právem soudu I. stupně, který důkazy hodnotí poté, co je provedl. Závěr soudu I. stupně pak však musí být zcela jednoznačně přesvědčivý, což v dané věci dle názoru obžalovaného není. Z odůvodnění napadeného rozsudku není zřejmé, jak soud I. stupně hodnotil provedené důkazy a dovodil z nich skutková zjištění uvedené ve výroku o vině a náležitě se nevypořádal s obhajobou obžalovaného. Jelikož obžalovaný nesouhlasí s výrokem o vině, nemůže souhlasit ani s výrokem o uloženém trestu a s výrokem o náhradě škody, kterou soud I. stupně přiznal poškozeným, jak blíže specifikováno ve výroku o náhradě škody. Obžalovaný byl v mezidobí odsouzen, a to rozsudkem OS pro Prahu

10 ze dne 25.4. 2024, sp. zn. 51 T 44/2024. Jednalo se o trestnou činnost, které se obžalovaný dopustil časově později. Obžalovaný byl v době spáchání inkriminované trestné činnosti ve věku blízkém věku mladistvých, je stíhán vazebně, jedná se o jeho první omezení na svobodě. Dosavadní pobyt ve vazbě je pro něho velkým ponaučením, aby v budoucnu žil již řádně. Proto obžalovaný považuje uložený nepodmíněný trest odnětí svobody za nepřiměřeně přísný.

8. S ohledem na výše uvedené tedy obžalovaný Navrhl, aby Městský soud v Praze jako soud odvolací napadený rozsudek soudu I. stupně v celém rozsahu zrušil a sám rozhodl tak, že se obžalovaného zproští uje obžaloby pro skutek uvedený ve výroku I. a uzná ho vinným toliko jednáním uvedeným ve výroku ad. II. s tím, že toto jednání bude kvalifikováno jako trestný čin podle § 216 odst. 2 alinea 1, odst. 3, písm. a), b), c) tr. zák. ve spolupachatelství podle § 23 tr. zák. a aby za použití ust. § 44 tr. zákoníku bylo upuštěno od uložení souhrnného trestu.
9. **Odvolání státní zástupkyně** směřovalo proti výroku o trestu v případě obžalovaného S., v jeho neprospěch. V obžalobě, která byla sepsána ke dni 28. 3. 2024, státní zástupkyně navrhla, aby byl obžalovanému S. uložen jednak úhrnný trest odnětí svobody ve výměře 3 let při současném zařazení do věznice s ostrahou, jednak trest vyhoštění ve výměře 5 let. Poté, co byla obžaloba zaslána tlumočnickovi, aby byl k žádosti obžalovaného S. vyhotoven její překlad, byl obviněný S. rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 10 ze dne 25. 4. 2024, sp. zn. 51 T 44/2024, který nabyt právní moci téhož dne, pro jednání pod bodem 1) a 3) uznán vinným přečinem podvodu podle § 209 odst. 1, odst. 3 tr. zákoníku ve formě pomoci podle § 24 odst. 1 písm. c) tr. zákoníku, a pro jednání pod body 2), 4) a 5) zločinem legalizace výnosů z trestné činnosti podle § 216 odst. 2 alinea 1, odst. 3, písm. b), c), odst. 4 písm. a) tr. zákoníku, za což mu byl uložen jednak úhrnný trest odnětí svobody ve výměře 3 let s podmíněným odkladem jeho výkonu na zkušební dobu 5 let, jednak trest vyhoštění z území České republiky na dobu neurčitou. Státní zástupkyně se ztotožňuje s tím, že obviněnému byl v projednávané věci uložen podle § 43 odst. 2 tr. zákoníku trest souhrnný ve vztahu k výše uvedenému rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 10 a pro úplnost rovněž uvádí, že jednání obviněného nebylo možno posoudit jako pokračování v trestných činech. V tomto kontextu si státní zástupkyně dovoluje odkázat na bod 24 rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 29. 11. 2023, sp. zn. 5 To 251/2023. V závěrečné řeči v rámci hlavního líčení v této trestní věci státní zástupkyně navrhla, aby byl obviněnému S. uložen souhrnný trest odnětí svobody 3 let při současném zařazení do věznice s ostrahou a dále trest vyhoštění z České republiky ve výměře 5 let. Státní zástupkyně návrh uvedený v obžalobě nenavrhovala z důvodu souhrnnosti dále zpřísnit, a to primárně s ohledem na skutečnost, že proti obviněnému je aktuálně vedeno minimálně jedno další trestní stíhání u OSZ Praha 1 pro totožnou trestnou činnost, přičemž lze v dohledné době předpokládat podání obžaloby, byť pravomocné odsouzení v této další trestní věci nelze presumovat. Státní zástupkyně se však nemůže v kontextu všech okolností případu, při zohlednění všech polehčujících i přitěžujících okolností, ztotožnit s tím, že obviněnému byl uložen nepodmíněný trest odnětí svobody pouze na úplné spodní hranici trestní sazby. Polehčující okolností pro obviněného S. je toliko to, že se skutků dopustil ve věku xxx let, tedy věku blízkém věku mladistvých, a vyjma shora zmiňovaného rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 10, vůči němuž byl však uložen souhrnný trest, je osobou bez trestní minulosti (minimálně tedy na území České republiky). Státní zástupkyně má však za to, že nad polehčujícími okolnostmi pak spíše převažují okolnosti přitěžující, že obviněný se opakovaně dopouštěl velmi sofistikované, nebezpečné, obtížně odhalitelné a v poslední době bohužel nadmíru rozšířené trestné činnosti páchané v kyberprostoru, že se této trestné činnosti opakovaně dopouštěl v různých formách součinnosti s jinými osobami, což přidává na společenské škodlivosti tohoto typu trestné činnosti, že jednal vždy s motivem zisku, a to ke škodě několika různých poškozených, od nichž byly finanční prostředky podvodně vylákány různými formami manipulativního jednání a zastrašování, že v součinnosti s minimálně dalšími 2 pachatelí způsobil na cizím majetku škodu, která v tomto případě odpovídá v souhrnu téměř trojnásobku škody větší, a rovněž že se trestné činnosti dopouštěl způsobem, který lze považovat za velmi pobuřující, ba až zvrácený, když měl tu drzost si čerstvě

vybrané finanční prostředky fotit a sdílet je skrze síť WhatsApp s třetími osobami. Je třeba poukázat na to, že finanční prostředky, s nimiž nakládal takto prostopášným způsobem, představují pro některé poškozené jejich celoživotní úspory. Je-li obviněný ohrožen trestní sazbou 2 až 8 let a má-li mu být ve vztahu prakticky totožné trestné činnosti, kde byl ohrožen totožnou sazbou, ukládán trest souhrnný, má státní zástupkyně v kontextu všech polehčujících a přitěžujících okolností za to, že nepodmíněný trest odnětí svobody nemůže být uložen na samé spodní hranici trestní sazby.

10. Navrhla, aby Městský soud v Praze jako soud odvolací napadený podle § 258 odst. 1 písm. e) tr. řádu ve výroku o trestu uloženému obviněnému A. S. zrušil a podle § 259 odst. 3, odst. 4 tr. řádu rozhodl, že se tomuto obviněnému ukládá podle § 209 odst. 4 tr. zákoníku za použití § 43 odst. 2 tr. zákoníku za tyto zločiny a sbíhající se trestné činy z rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 10 ze dne 25. 4. 2024, sp. zn. 51 T 44/2024, který nabyl právní moci téhož dne, za současného zrušení výroku o jemu uloženému trestu z tohoto rozsudku, jakož i rozhodnutí navazujících, souhrnný trest odnětí svobody ve výměře 36 měsíců, pro jehož výkon bude zařazen do věznice s ostrahou, a dále trest vyhoštění z České republiky ve výměře 5 let.
11. **Městský soud v Praze jako soud odvolací ve smyslu § 254 odst. 1 tr. řádu přezkoumal z podnětu podaného odvolání zákonnost a odůvodněnost všech výroků napadeného rozsudku, proti nimž byla podána odvolání, jakož i správnost postupu řízení, které napadanému rozsudku předcházelo, a to z hlediska vytýkaných vad, přihlížel přitom i k vadám, které odvoláními vytýkány nebyly, pokud mohly mít vliv na správnost výroků, proti nimž byla podána odvolání, a shledal, že odvolání obžalovaného S. je důvodné, odvolání obžalovaného S. a státní zástupkyně důvodná nejsou.**
12. Podle § 2 odst. 5 tr. řádu orgány činné v trestním řízení postupují v souladu se svými právy a povinnostmi uvedenými v tomto zákoně a za součinnosti stran tak, aby byl zjištěn skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro jejich rozhodnutí. Doznání obviněného nezbavuje orgány činné v trestním řízení povinnosti přezkoumat všechny podstatné okolnosti případu. V přípravném řízení orgány činné v trestním řízení objasňují způsobem uvedeným v tomto zákoně i bez návrhu stran stejně pečlivě okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch osoby, proti níž se řízení vede. V řízení před soudem státní zástupce a obviněný mohou na podporu svých stanovisek navrhopvat a provádět důkazy. Státní zástupce je povinen dokazovat vinu obžalovaného. To nezbavuje soud povinnosti, aby sám doplnil dokazování v rozsahu potřebném pro své rozhodnutí. V tomto směru lze konstatovat, že soud I. stupně dostal svému úkolu a dokazování v potřebném rozsahu provedl.
13. Podle § 2 odst. 6 tr. řádu orgány činné v trestním řízení hodnotí důkazy podle svého vnitřního přesvědčení založeného na pečlivém uvážení všech okolností případu jednotlivě i v jejich souhrnu.
14. Ve vztahu k obžalovaným M. a S., rozsudek soudu I. stupně ohledně nich již nabyl právní moci.
15. Co se **skutkových zjištění** nalézacího soudu týče, odvolací soud se přesvědčil, že nalézací soud provedl veškeré potřebné a dostupné důkazy k tomu, aby mohl zjistit skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Vyslechl obžalované, svědky, provedl další důkazy. Odvolací soud se neztotožnil s námitkami obžalovaných S. a S. Nalézací soud vycházel částečně z výpovědí samotných obžalovaných, z výpovědí svědků D., G., D. a H.. Pohyb obžalovaných na konkrétním místě, jak je to patrné z popisu skutku, byl zaznamenán lokalizací jejich telefonů, byli zaznamenáni i kamerami MKS. Jednotlivé dílčí úkony jednotlivých obžalovaných pak nalézací soud popisuje zejména v bodě 44 odůvodnění. Odvolací soud si dovoluje v podstatné části zopakovat argumenty soudu nalézacího, neboť je považuje za logické, plně odpovídající provedeným důkazům. Nalézací soud tak za prokázaný skutkový děj shledal následující - obžalovaný M. oslovil obžalovaného S. (vyplývá to z výpovědí obou obžalovaných a taktéž z instagramové komunikace mezi nim, přičemž mu nabízel 15 000 Kč za to, že propůjčí svůj účet na převod a výběr peněz, k tomu bylo třeba, aby si nastavil nejvyšší možný limit výběru, což obžalovaný S. učinil a zvýšil limit na 300 000 Kč (zpráva

Air Bank), sešli se před Xxx, kde je zachytila kamera MKS, s ostatními se sešli na Xxx, šli do kavárny, později se k nim připojil obžalovaný S., který měl za úkol pomáhat s průběhem schůzky. V kavárně S. komunikoval se „xxxem“, M. a S. potvrdili, že to byl S., kdo řekl, že peníze jsou připraveny. Následně jim S. dal svůj telefon s přístupem do bankovníctví a PINem ke kartě s tím, on s nimi nepůjde; k bankomatu šli M. se S. a S. S. kontroloval v mobilním bankovníctví, kdy přijde jaká částka na účet obžalovaného S., aby ji mohl ihned vybrat a předat S. Při výběru částek byl maskován chirurgickou rouškou a brýlemi. Nálezací soud uvedl, že S. popřel, že by měl peníze přebírat, ovšem jak uvedl soud, byl to on, kdo je potom odvezl odevzdat do Xxx. Vezl jej svědek H. a byli při tom kontrolování policií, což potvrdil strážník K., který je kontroloval, a plyne to i z přehledu lustrací. Následně S., M. i S., byli vyplaceni z takto vybraných peněz po návratu do restaurace. Navíc svědek H. uvedl, že když se se S. vrátil z Xxx do restaurace, řekl mu M., že S. právě předal peníze xxxovi. Nálezací soud také popsal, z jakého důvodu nelze uvěřit verzi obžalovaného S., že v Xxx mu předal peníze M., jelikož M. byl v tu dobu podle lokalizace jeho telefonu na Xxx. Evidentně tak jel předat peníze jiné, dosud neztotožněné osobě. Z vybraných peněz dostal obžalovaný M. 20 000 Kč, z nichž dal 15 000 Kč S. Že odměna pro S. byla 15 000 Kč, potvrdil i obžalovaný S. Že M. získal 5 000 Kč, vypověděla i jeho přítelkyně D.. Odměna pro obžalovaného S. byla minimálně 4 000 Kč, jak sám vypověděl.

16. V dalších podrobnostech lze odkázat na velice podrobné, ale zejména pečlivé a výstižné odůvodnění napadeného rozhodnutí v bodech 46. až 58. V této části se soud I. stupně podrobně zabývá specifikací jednání toho kterého z obžalovaných, v čem konkrétně spočívalo, jaký význam mělo v celém systému a konkrétní podíl toho kterého z obžalovaných. Jak v případě obžalovaného S. (podrobně se subjektivní stránkou soud I. stupně zabýval v bodě 57. odůvodnění svého rozhodnutí, na které lze odkázat), tak v případě obžalovaného S. nelze dojít k jinému závěru, že byli plně srozuměni se svou úlohou v celém skutku, byli srozuměni s tím, v čem jejich jednání spočívalo a co bylo účelem takového jednání. Obhajobu obžalovaného S. stran jeho povědomí o případech podvodných vylákání peněz nelze přijmout, když ostatně částečně i v této argumentaci do jisté míry připouští, že informován mohl být a byl. Obdobně nelze přijmout obhajobu obžalovaného S. stran nenaplnění subjektivní stránky. Nálezací soud ve svém rozhodnutí jasně a přesvědčivě popsal, v čem jednání obžalovaných spočívalo, náležitě vyhodnotil provedené důkazy a jasně vysvětlil, co z kterého z důkazů vyplývá pro konečný skutkový závěr. Nálezací soud rovněž náležitě vysvětlil, na základě jakých úvah shledal, že bylo prokázáno povědomí obžalovaných o zapojení se do organizované skupiny, přičemž odvolací soud tyto závěry a argumenty soudu I. stupně považuje za správné.
17. Skutkové závěry soudu nálezacího jsou tedy správné, jsou náležitě zdůvodněny, přičemž argumentace nálezacího soudu má oporu v provedeném dokazování.
18. Správnou byla shledána i použitá **právní kvalifikace**, která je rovněž podrobně a jasně, přesvědčivě odůvodněna. Lze spolu se soudem I. stupně zopakovat, že obžalovaný S. úmyslně jinému umožnil, aby zastíral původ věci, která je výnosem z trestné činnosti spáchané na území České republiky a aby spáchal takový čin ve vztahu k věci pocházející ze zločinu a která má větší hodnotu a získal takovým činem pro jiného větší prospěch, a spáchal takový čin jako člen organizované skupiny, tedy se dopustil zločinu legalizace výnosů z trestné činnosti podle § 216 odst. 2 alinea 1, odst. 3 písm. a), b), c), odst. 4 písm. a) tr. zákoníku ve formě účastenství – pomoci podle § 24 odst. 1 písm. c) tr. zákoníku. skutku II. Poté, co peníze poškozených vybral z bankomatu, tak hotovost, jejíž původ je s ohledem na její vysokou likviditu a nezanechání stopy k majiteli při jejím užití, předal dál, a to obžalovanému S. Ten ji pak předal zase dále, dosud neztotožněné osobě. Takto tedy jednal minimálně s dvěma dalšími osobami a ve vztahu k částce 299 000 Kč. Zastíral tedy původ věci, která je výnosem z trestné činnosti spáchané na území České republiky, spáchal takový čin ve vztahu k věci, která pochází ze zločinu a která má větší hodnotu a získal takovým činem pro jiného větší prospěch, a spáchal takový čin jako člen organizované skupiny a spáchal tím tak zločin legalizace výnosů z trestné činnosti podle § 216 odst. 2 alinea 1, odst. 3 písm. a), b), c), odst. 4 písm.

a) tr. zákoníku, ve spolupachatelství podle § 23 tr. zákoníku.

19. **Co se týče uložených trestů, jejich druhu a výměry** odvolací soud konstatuje, že se nalézací soud řídil obecnými zásadami ukládání trestů, přihlédl k povaze a závažnosti spáchaného trestného činu, k poměrům pachatelů, možnostem jejich nápravy, přičemž současně náležitě vyhodnotil i podíl jednotlivých obžalovaných na projednávané trestné činnosti. V případě obžalovaného S. správně nalézací soud přihlédl k tomu, že nebyl doposud soudně trestán, přičemž významnou okolností je, že to byl právě on, kdo napomohl orgánům činným v trestním řízení odhalit účastníky na zdrojovém trestném činu, tím, že šel sám sebe udat, policii vše popsal a zejména vydal částku 15 000 Kč, kterou získal jako odměnu za své protiprávní jednání, a ta mohla být poměrně vrácena poškozeným. Obžalovaný je studentem střední školy, brigádně pracuje, vede řádný život. S ohledem na tyto polehčující okolnosti mu nalézací soud uložil trest jako podmíněný, a to na samé spodní hranici trestní sazby, tedy ve výměře dvou let, s podmíněným odkladem jeho výkonu na zkušební dobu v trvání dvou roků. V případě obžalovaného S. bylo třeba vycházet z existence rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 10 ze dne 25. 4. 2024, sp. zn. 51 T 44/2024, kterým byl obžalovaný S. odsouzen za typově shodnou trestnou činnost, jíž se dopustil v srpnu a říjnu 2023 (tedy následně po spáchání nyní stíhané trestné činnosti). Byl odsouzen k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 3 let s podmíněným odkladem na 5 let a trestu vyhoštění na neurčito. Nalézací soud správně zjistil, že vzhledem k tomu, že odsuzoval obžalovaného za trestný čin, který spáchal dříve, než byl Obvodním soudem pro Prahu 10 vyhlášen shora citovaný rozsudek, je dán vztah souhrnnosti (§ 43 odst. 2 tr. zákoníku). Správně nalézací soud shledal, že nelze upustit od uložení souhrnného trestu. Obvodním soudem pro Prahu 10 byl obžalovanému uložen nejprísrnější možný podmíněný trest. Odvolací soud se plně ztotožnil s poznámkou nalézacího soudu k jednání obžalovaného S. – když uvedl, že „Ničí lidem budoucnost, když je připraví o jejich celoživotní úspory. Zároveň se jako úspěšný predátor fotí s ukořistěnými penězi a dává na internetu na odiv tento svůj život.“ Správně shledal, že nezbyvá než ukládat souhrnný trest již jako nepodmíněný, tedy přímo spojený s odnětím osobní svobody obžalovaného, nicméně postačí uložit jej na spodní hranici trestní sazby, která činí dva roky. Pro výkon tohoto trestu byl obžalovaný zařazen do věznice s ostrahou, protože pro zařazení do věznice se zvýšenou ostrahou nebyly splněny zákonné podmínky. Rovněž správně poukázal na to, že obžalovaný S. nemá žádnou vazbu na Českou republiku, pouze zde páchal trestnou činnost. Byly tak splněny (soud náležitě odůvodnil) podmínky pro uložení trestu vyhoštění. Jako dostatečnou shledal i odvolací soud trest na dobu pěti let.
20. Odvolací soud se však neztotožnil s uložením trestu obžalovanému S., byť ten byl uložen na samé spodní hranici trestní sazby. Odvolací soud ještě významněji posuzuje postoj obžalovaného k celé věci a jeho osobní poměry. Zejména více zohlednil právě skutečnost, že to byl on, kdo věc nahlásil na policii (šel udat sám sebe) a že plně s policií spolupracoval a vydal finanční prostředky, které takto získal. Podle § 58 odst. 1 tr. zákoníku, má-li soud vzhledem k okolnostem případu nebo vzhledem k poměrům pachatele za to, že by použití trestní sazby odnětí svobody trestním zákonem stanovené bylo pro pachatele nepřiměřeně přísné a že lze dosáhnout nápravy pachatele i trestem kratšího trvání, může snížit trest odnětí svobody pod dolní hranici trestní sazby tímto zákonem stanovené. Zejména postoj obžalovaného tak odpovídá podmínkám postupu podle tohoto ustanovení.
21. Podle § 258 odst. 1 písm. e) tr. řádu odvolací soud zruší napadený rozsudek, též, je-li uložený trest v přezkoumávané části rozsudku nepřiměřený.
22. Podle § 259 odst. 3 tr. řádu může odvolací soud rozhodnout sám rozsudkem ve věci, jen je-li možno nové rozhodnutí učinit na podkladě skutkového stavu, který byl v napadeném rozsudku správně zjištěn a popřípadě na základě důkazů provedených před odvolacím soudem doplněn nebo změněn. Odvolací soud se může odchýlit od skutkového zjištění soudu prvního stupně jen tehdy, jestliže v odvolacím řízení ad a) provedl znovu některé pro skutkové zjištění podstatné důkazy provedené již v hlavním líčení, nebo ad b) provedl důkazy, které nebyly provedeny v hlavním líčení.

23. Proto odvolací soud rozhodl, jak je shora ve výroku tohoto rozsudku uvedeno. V případě obžalovaného S. shledal jako přiměřeným a dostačujícím trest odnětí svobody v trvání 12 měsíců, tedy ještě pod spodní hranicí trestní sazby. Výkon tohoto trestu obžalovanému podmíněně odložil na minimální zkušební dobu, tedy v trvání 12 měsíců. Odvolací soud je přesvědčen, že i takto zmírněný trest spolu s již proběhlým řízením, které pro obžalovaného jistě je dostatečným ponaučením, bude trestem plně dostačujícím, aby se již podobné (i jiné) trestné činnosti v budoucnu nedopustil.
24. V ostatních výrocích pak napadený rozsudek zůstal nezměněn.
25. Vzhledem k tomu, že odvolání obžalovaného S. bylo shledáno nedůvodným, bylo podle § 256 tr. řádu jako takové zamítnuto. Obdobně pak bylo zamítnuto i odvolání státního zástupce. To směřovalo k uložení přísnějšího trestu odnětí svobody obžalovanému S. Odvolací soud již výše uvedl, že se plně ztotožnil s argumenty soudu nalézacího, co se uložení trestu tomuto obžalovanému týká. Trest odpovídá všem zákonným hlediskům, byl již uložen jako trest nepodmíněný, byť byl ukládán jako souhrnný, nicméně je třeba pohlížet na obžalovaného jako na osobu v době páchaní nyní stíhané trestné činnosti bezúhonnou. Předchozí trest byl uložen v trvání 3 roků, avšak s podmíněným odkladem jeho výkonu. Nyní je obžalovanému uložen trest sice kratšího trvání (24 měsíců), avšak již jako nepodmíněný. Jde tedy o trest přísnější. Současně mu byl uložen trest vyhoštění na dobu 5 roků. Odvolací soud tak má za to, že takto uložená kombinace je zcela dostačující a není třeba trest odnětí svobody zpřísnovat. Soud I. stupně totiž rovněž správně+ posoudil a zohlednil i podíl jednotlivých obžalovaných na projednávané trestné činnosti. Odvolání státního zástupce tak bylo rovněž shledáno nedůvodným, a bylo také podle § 256 tr. řádu zamítnuto.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku není přípustný další řádný opravný prostředek. Lze však proti němu podat ve lhůtě dvou měsíců od jeho doručení dovolání prostřednictvím soudu, který ve věci rozhodoval v prvním stupni (§ 265e tr. řádu). O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud (§ 265c tr. řádu). Právo podat dovolání přísluší nejvyššímu státnímu zástupci na návrh krajského nebo vrchního státního zástupce nebo i bez takového návrhu pro nesprávnost, kteréhokoliv výroku rozhodnutí soudu, a to ve prospěch i v neprospěch obviněného, dále obviněnému pro nesprávnost výroku rozhodnutí soudu, který se ho bezprostředně dotýká (265d odst. 1 tr. řádu). Obviněný tak může učinit pouze prostřednictvím obhájce (§ 265d odst. 2 tr. řádu). V dovolání musí vedle obecných náležitostí podání (§ 59 odst. 3 tr. řádu) být uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu i z jakých důvodů odvolatel napadá a čeho se domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) – l) nebo § 265b odst. 2, o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch nebo v neprospěch obviněného. Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání.

Praha dne 1. října 2024

JUDr. Pavel Benda v.r.

předseda senátu